

πὸς τῆς ἡμέρου ἀπίου, ἀπίδι κοιν. : Ἀχλάδι ἄγουρο - ἀφρατο - ζουμερό - στυφὸ κττ. Ἀχλάδια βασιλικά - βουτυράτα - ζαχαράτα - κολοκυνθάτα - κρυστάλλια - μοσκᾶτα κττ. κοιν. || Παροιμ. φρ. Ἐπῆγε ἀχλάδι κ' ἐγύρισε ἀχλάδιδο (ἐπὶ τοῦ ἐπιστρέψαντος χειροτέρου ἢ ὅσον ἦτο πρὶν) Λακων. || Παροιμ. Θὰ πετάξης λιθάριον γὰρ νὰ φᾶς ἀχλάδια (θὰ κοπιᾷσῃς διὰ νὰ ἀπολαύσῃς τι) Πελοπ. (Λάστ.) Τοῦ καλὸ τ' ἀχλάδ' τὸν τρώει ἢ χιλῶνα (ὅτι τὰς ὥραιας γυναικας τὰς νυμφεύονται συνήθως ἄσχημοι ἄνδρες, συνών. παροιμ. τὸ καλὸ τὸ σῦκο ἢ κουρούνα τὸ τρώει) Μακεδ. (Βέρ.) Συνών. ἀπίδι 1, ἀχλάδα (I) 4. 3) Εἶδος σταφυλῆς Ἀμοργ. Κρήτ. (Σέλιν.) β) Εἶδος κλήματος (Σέλιν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Εὐβ. Κρήτ. Πάρ. Σέριφ. Στερελλ. (Φθιώτ.) Σῦρ. κ.ά.

ἀχλαδιάρης ἐπίθ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλάδι καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Βλάξ. Πβ. ἀχλάδα (I) 5, ἀχλάδας.

ἀχλαδίτσα ἡ, Κύθηρ. Πελοπ. (Δίβρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδα διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ ἀχλαδὰ ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀπιδίτσα 1, ἀπιδουούλλα, ἀπιδούλλα, *ἀχλαδόπουλλον 2, ἀχλαδούδα, ἀχλαδούλλα. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ. (Δίβρ.)

ἀχλαδόκαμπος ὁ, Ἀττικ. Κύθηρ. Λευκ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχλάδα (I) καὶ κάμπος.

Κάμπος κατάφυτος ἀπὸ ἀγρίας ἀπιδέας ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀγριαπιδόκαμπος, ἀχλαδουρῆς 2. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. Πελοπ. (Ἀργολ.)

ἀχλαδοκεντέα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχλάδα (I) καὶ κεντέα.

Ραφή ἀραιὰ καὶ κακὴ οἶονεὶ γινομένη δι' ἀκάνθης ἀγριαχλαδεᾶς. Συνών. στραβοβελογῆς.

ἀχλαδόκρασο τό, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀχλάδι καὶ κρασί.

Ὁ ἀπιδίτης οἶνος. Συνών. ἀπιδόκρασο.

***ἀχλαδόπουλλον** τό, ἀχραδόπον Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδι διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

1) Ἀχλαδάκι, ὁ ἰδ. 2) Ἀχλαδίτσα, ὁ ἰδ.

ἀχλαδος ὁ, Πελοπ. (Λάστ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδα (I) διὰ τῆς καταλ. -ος.

Μεγάλη ἀπιδεᾶ : Ἄσμ.

Βάλ' τὸ ψωμί 'ς τὸν τάγαρο|καὶ κρέμασ' τον 'ς τὸν ἀχλαδο.

ἀχλαδούδα ἡ, Μακεδ. (Σέρρ. Χαλκιδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδα (I) διὰ τῆς καταλ. -ούδα.

Ἀχλαδίτσα, ὁ ἰδ.

ἀχλαδούλλα ἡ, Πελοπ. (Σουδεν.) κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδα (I) διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Ἀχλαδίτσα, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπ.

ἀχλαδούνα ἡ, Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Μέλαν. κ.ά.) ἀχραούνα Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλάδα (I) καὶ τῆς καταλ. -ούνα. Πβ. *ἀλεπούνα.

1) Εἶδος μεγάλου ἀπιδίου ὠριμάζοντος κατὰ Σεπτέμβριον Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχλάδα (II). 2) Εἶδος μήλου Νάξ. (Μέλαν.) 3) Ἀπιδεᾶ Τσακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχλάδα (I) 2.

ἀχλάδουννας ὁ, ἀμάρτ. ἀχλάουννας Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλαδούνα.

Ἀχλαδουνῆς 2.

ἀχλαδουνῆς ἡ, Νάξ. (Κορων.) ἀχλαουνῆς Ρόδ. (Σορον. Φάν.) ἀχλαδινῆς Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλαδούνα κατὰ τὰ εἰς -ῆς ὄν. φυτῶν.

1) Εἶδος ἀπίου Νάξ. (Κορων.) 2) Ἀγρία ἀπιος Ρόδ. (Σορον. Φάν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχλάδα (I) 1.

***ἀχλαδούνι** τό, ἀχραούμι Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχλάδι, διὰ τῆς καταλ. -ούνι.

Ἀχλαδάκι, ὁ ἰδ.

ἀχλαδουρῆς ἡ, ἀμάρτ. ἀχλαδουρῆς Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχλαδούρα κατὰ τὰ εἰς -ῆς ὄν. φυτῶν.

1) Ἀχλαδουνῆς 2, ὁ ἰδ. 2) Τόπος ὅπου φύονται πολλαὶ ἀγριαὶ ἀπιδεᾶι. Συνών. ἀχλαδόκαμπος.

ἀχλᾶς ὁ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχλάδα διὰ τῶν μεταβατικῶν τύπων ἀχλᾶδας-ἀχλᾶας.

Ἀχλάδι 1, ὁ ἰδ. : Φρ. Ἐκατάπιεν ἀχλᾶ (ἀπεστομώθη, δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ).

ἀχλίσστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χλίσστος < χλίσζω.

Ὁ μὴ χλιανθεῖς : Νερὸ ἀχλίσστος.

ἀχλίσσοκαίριστα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀχλίσσοκαίριστος.

Πρὶν γίνῃ ὁ καιρὸς θερμότερος : Ἀχλίσσοκαίριστά 'τονε, ὅθεν ἤφνα, μὰ ἐχλίσσοκαίρισε κ' ἐξεστάθηκα.

ἀχλῶιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. ἀχλῶι Πόντ. (Ἀμισ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀχλῶιν. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ.

Ἀνθ' Παπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

Τὸ μὴ καλῶς χρωματισμένον ἢ τὸ ξεθωριασμένον.

ἀχλῶμισστος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Βωμ. 198.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χλωμισστος < χλωμιάζω.

Ὁ μὴ χλωμός.

ἀχλῶρατα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχλῶρατος.

Ἐν αὐχμῷ καὶ μεταφ. ἐν στερήσει : Ἀχλῶρατα περᾶμε.

ἀχλωρατιά ἡ, Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχλῶρατος.

1) Ἐλλειψὶς θαλερότητος, μαρασμὸς ἔνθ' ἄν. : Κακὴ ἀχλωρατιά νὰ σὲ φάῃ! (ἀρά) Λεξ. Δημητρ. 2) Μετων. ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μαρανθῇ Ἡπ. : Ἀμουρ' ἀχλωρατιά! Κακὴ ἀχλωρατιά!

ἀχλῶρατος ἐπίθ. Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ. ἀχλῶρατους

Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀχλῶραστος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *χλωρατος < χλωραίνω ἀμαρτ.

1) Ἐκεῖνος εἰς τὸν ὅποιον δὲν ὑπάρχει βλάστησις φυτικὴ ἔνθ' ἄν. : Ἀχλῶρατα βουνὰ Λεξ. Δημητρ. Ἀγλύκαντος κὶ ἀχλῶρατος νὰ γίνῃς! (ἀρά) Ἡπ. Ἀχλῶρατη νὰ γένῃς! αὐτόθι. 2) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ χλωρανθῇ, νὰ μαρανθῇ, ἐν ἀραιῇ Ἡπ.

ἀχλωρίλα ἡ, Πελοπ. — ΚΜαρίν. Χωριάτ. πασκαλόγ. ἐν Ν. Ἐστ. 5,334.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχλῶρος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἐλλειψὶς χλωροῦ χόρτου κατὰ τὸ θέρος : Τ' ἀργιὰ θὰ

